„Et olle waid, wennike, „hüdis kuk,“
„kes körges ellab, sel ka ennemine tulleb
„wahhest raske kahis kötte, kui sel, kes
„maddalast ellab.“ Kui ta sal sedda sai
öölnud, tulli kul ja wiis sedda ühket räästast, kes ni wägga surnistelles ja hoolsis sealt ladwa otsast äkkiste ärra, ja kuk jäi omma paigal särrele.

Se tulleb tühjast kiitlemisest ja surusstellemisest, ja nenda saab kurri ühkus, kui ta teisi peälegi pölgab, pilkab ja naerab, wahhest kohhe omma palka kätte. Hoia ennast, sedda head, mis sinnul on, ja teisel pudub, teise ette wiskamast ja hooplimast. Mötle ikka, et kui sa ehk kül surema au sees olled, siiski ka sel alamal jälle on omma ossa römo ja head jäetud, mis sinna ehk koggoni ei tunne. Kuk sai omma toidust perrenaese käest, ja räästas olli sest ilma. Räästa sarnased on isseärraniste need hulkujad, kes wahhest alwast suggust said suremaks tösteud, ja nüüd teist pölgwad, ja ommast ello pölwest suurt luggu teiwad. Räästa wisi nemmad lobbisewad kül paljo, agga ei tea isse ommast juttust arro tehha, et kül wahhest rummalaid püüdiwad petta. Panneb agga neid öiete tähhele, siis leiab mittokord, et ei koppikas taskus, egga leiwapolloke kortis, ja mees isse agga hiphärakas. Saab siis ka wahhest äkkiste otsa.

Kelge alwema rahwa seas kulukse wahhest kasbamisest nurrisemisest et nemmad wägga maddala ello pölwe sees peawad ellama, kus ei olle sedda körkust, egga sedda suurt joudo ja römo, mis, nen-